

θές μεγαλειον ἦρωος, ὅστις ἀσκεπής καὶ ἀνυπό-
 δητος ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου
 του μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Τούρκων παρὰ
 τὴν Χίον; Ἄλλ' οὐδὲ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ
 ὑπάρχει ἠρωϊκὸν θάρρος ὅμοιον τῷ τοῦ Κανάρη.
 Ἐν Θερμοπύλαις ὁ Λεωνίδας προείλετο νὰ ἀπο-
 θάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ καταλίπῃ τὴν τάξιν. Ἐν
 τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου ὁ Ἀριστείδης συνεχώρησε
 τοῖς πατριώταις του ἀχαριστίαν, ἣν εὐτυ-
 χῶς δὲν ἐδοκίμασεν ὁ Κανάρης. Εἷς μόνον ἡ δὺο
 Ῥωμαῖοι φαίνονται τούτῳ ἐφάμιλλοι· ὁ Κινκι-
 νάτος, ἀποχωρῶν ἐκ τῆς δικτατωρίας εἰς τὸ ἀ-
 γροκήπιόν του καὶ πάλιν ἐκ τούτου εἰς τὴν κιν-
 δυνεύουσαν Ῥώμην ἐπανερχόμενος, καὶ ὁ Γαρι-
 βάλδης. Ἀμοιβὴ κατάλληλος οὐδεμία δύναται
 νὰ ἀποδοθῇ τῷ Κανάρη. Ἡμέρα τι ἐ-
 πορεύθη ἵνα ἐπισκεφθῶ αὐτόν. Τὸ φθινόπωρον
 τοῦ βίου του δαπανᾷ κλλιερῶν κηπᾶριον ἢ
 ὡς ἔυλουργός ἢ τρέφων ὄρνιθας· κατοικεῖ ἐν πε-
 νιχῶ καλύβῃ ἧτις εἶναι ὡσανεὶ ὄσας ἐν τῇ
 κύκλῳ τῶν Ἀθηνῶν ἐρημίᾳ· ἔχει δὲ ἀπέναντι
 τὴν θάλασσαν, ἧς ἐδέσποσεν ἄλλοτε. . . Ὁ ἦρωας
 ἔκειτο ἐν τῇ κλίνῃ· ὁ κοιτῶν αὐτοῦ, ὁ λιτὸς καὶ
 ἀπείριτος, ἐφαίνετο ἀρμόδιον κατάλυμα τῆς ἐν
 αὐτῷ ἐνοικούσης τιμίας ψυχῆς. Ἄγει μὲν τὸ 90
 ἔτος, ἀλλ' εἶναι ἀκαμῆτος τὴν διάνοιαν καὶ τὴν
 ψυχὴν· παρ' αὐτοῦ ἤκουσα πλείονα ὀρθὰ παρ' ὅ-
 σα εἶχον ἀκούσει πρότερον ἐπὶ ἡμέρας πολλάς·
 ἀλλ' ὁ μετριόφρων γέρον καὶ τώρα ἐπιθυμῆ νὰ
 ἀκούῃ μᾶλλον ἢ νὰ διηγῆται. Ὁ πολὺς ἀνὴρ
 εἶχε χρηστὰς τὰς ἐλπίδας ὡς παῖς φαιδρὸς καὶ
 ἀπειροκάκος· ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον ἡ δουλία
 ἀπέβη ἀνιάρᾳ τὰ Ψαρά, ἡ πατρίς του, στενά-
 ζουσιν εἰσέτι ὑπὸ τὸν ζυγόν· ἂν ἦσαν ἄξια
 τοιαύτης τύχης, ἂς μαρτυρήσῃ ὁ τρόπος τῆς
 πτώσεως αὐτῶν. Ὑπερήσπισε τοὺς Σαμίους, ἐ-
 ξεδικήθη τοὺς Χίους, ἀλλὰ μάτην. «Ἡ ἀγάπη,
 ἣν διὰ τὴν ἡμετέραν ἀνδρίαν ἐπεδείξατο ἡμῖν
 ἡ Βυρῶπη, μετετράπη εἰς μίσος· ἕνεκα τῶν δα-
 νείων. Δικαίως ἢ ἀδίκως, τὰ δάνεια πρέπει νὰ
 πληρωθῶσι. Κακοὶ ἄνθρωποι ἀπέδωσαν ἡμῖν ὄ-
 νομα κακόν· ὀφείλομεν ἐπομένως νὰ ἐξαγορά-
 σωμεν τὴν ἡμετέραν πίστιν.» Ἦτο λυπηρὸν τὸ
 ἀκούειν αὐτὸν λαλοῦντα περὶ τῆς δαπάνης τῶν
 νεωτέρων ὀπλίσεων, ἐν ᾧ κύκλῳ αὐτοῦ εἶχε
 γιαταγάνα, μικρὸν τουφέκιον καὶ πιστόλια.
 «Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις (εἰπέ μοι) ἕτερα-
 τούργουν αἱ καρδίαι, σήμερον τὰ χροῖματα.»
 Εἶναι ὅμως πλήρης πίστεως· «Ὀλίγα ἐπίσταμαι
 περὶ νηρορηκτῶν, ἀλλ' ἡ φιλοπατρία θὰ κτι-
 σήσῃ τῶν θωρηκτῶν τῆς Πύλης.» Τὸν ἠρώτη-
 σα ἂν καὶ οἱ νῦν Ἕλληνες ἦσαν ὡς τὰ παλλη-
 κάρια τῶν χρόνων αὐτοῦ. «Δὲν εἶναι οἱ αὐτοί,
 ἀπεκρίνατο· ἡ παιδεία καὶ ἡ ἡμέρωσις ἀπέδο-
 σαν ἡμῖν βελτίονα πράγματα, ἀφείλον δὲ ἡμᾶς
 τὸ ἀπτόητον τῆς τόλμης· ἀλλ' ἡ φιλοπατρία
 θὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα.» Ἡ γυνή, ἣν

ἐνυμφεύθη νεαρὸς ὢν ναυτίλος, ζῆ καὶ εἶναι ἀ-
 χώριστος αὐτοῦ σύντροφος ἐν τῇ δύσει τοῦ βίου·
 διασώζει τὴν νεαράν καλλονὴν τῆς καὶ ὑπερχαί-
 ρει ἐπὶ ταῖς τιμαῖς τοῦ ἰδίου ἀνδρός.

ΕΣΟΤΑΡΟΣ ΦΡΗΜΑΝ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ Jules Janin.]

Ὁ Ἄλφρεδὸς Μυσὲ περιώδευεν ἐπισκαπτόμενος
 τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν
 στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς παλαιὸν καὶ ἐνδοξον οἶ-
 κον, διαπρέποντα ἐπὶ φιλολογικῇ φήμῃ καὶ ἔτι
 μᾶλλον ἐπὶ τῇ διακρινούσῃ ἀρχαίᾳ τινὰς οἰκογε-
 νείας αὐστηρότητι ἡθῶν. Τὸ μέγαρον ἔκειτο ἐν
 τερπνῇ τοποθεσίᾳ ἐγγὺς τῶν Παρισίων, ἐν αὐτῷ
 δὲ κατώκουν ἡ προμάμη, ἡ μάμη, ὁ πατήρ, ὁ
 ἔγγονος, καὶ τῶν ἐγγόνων τὰ τέκνα. Πάσαι αἱ
 ἐκεῖ εὐγενεῖς δέσποιναι ἦσαν σοβαραὶ γυναι-
 κες, καθ' ἣν σημασίαν μετεχειρίζετο τὸ ἐπίθε-
 τον τοῦτο ἡ Κυρία Μαιντών. Ἡ οἰκία ἦτο εὐ-
 τρεπισμένη μετὰ τῆς ἀμέμπτου ἐκείνης φιλο-
 καλίαις, ἧτις οὔτε σκευὸς ἀνέχεται ἐκτός τῆς
 θέσεώς του οὔτε ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον μόριον
 κοινορτοῦ, ἀλλὰ θέλει τὰ πάντα διατεταγμένα
 καὶ στίλβοντα ὡς στρατὸν ἑτοιμον πρὸς ἐπι-
 θεώρησιν. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ παιδία, ἐγκαίρως
 διδασκόμενα τὸ εἰς τὰ ἐπιπλα καὶ τὰς ἔξεις τοῦ
 πάππου των ὀφειλόμενον σέβας, καταφεύγουσιν
 εἰς τὸν κῆπον, ὁσάκις ὀρέγονται νὰ παραδοθῶ-
 σιν εἰς θορυβώδη παιγνίδια.

Ἀκολουθῶν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ μέγαρον μα-
 κρὰν δεινδροστοχίαν ὁ νέος ποιητὴς διελογίζε-
 το τί ἔμελλε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς οἰκῆτορας αὐτοῦ,
 ὅτε ἀπῆντησε περιπλανώμενον σκύλον. Τὸ ἀδέ-
 σποτον τετράπουρον ὄσφρανθὲν τὸν διαβάτην καὶ
 εὐρῶν αὐτὸν εὐσομον, ὠραῖον καὶ κομψόν, τὸν
 ἠκολούθησεν ὡς αὐθέντην περιποιούντα μεγα-
 λην εἰς τὸν κῆνὰ του τιμὴν. Ὄτω λοιπὸν συ-
 νεισῆλθον ὅ τε ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῶον εἰς τὴν
 τοσοῦτον αὐστηρὰν περὶ τὴν ἐθιμοτυπίαν ἐ-
 κείνην κατοικίαν· καὶ ὁ μὲν εἰσαγαγὼν ὑπῆρέ-
 τως μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν αὐθέντην, προ-
 σκαλέσας τὸν ποιητὴν νὰ καθίσῃ, ὁ δὲ σκύλος
 ἐκάθισεν ἀπρόσκλητος, ἐκλέξας μάλιστα πρὸς
 τοῦτο πολυτελὲς κέντημα, ἔργον τῆς ἐγγόνης,
 προσωρισμένον πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν σεβάσμιων
 ποδῶν τῆς μάμης, ὁσάκις ἠυδόκει αὕτη νὰ τι-
 μήσῃ τὴν αἰθουσαν διὰ τῆς παρουσίας τῆς.

Ἐν τούτοις ἔφθασε μετ' ὀλίγον ὁ οἰκοδεσπό-
 τῆς, ὅστις οὐ μόνον συγγραφεὺς διακεκριμένος
 ἀλλὰ καὶ τέλειος ὢν εὐπατριδὴς ὑπεδέχθη τὸν
 νέον ποιητὴν μετ' ἄιρας εὐπροσηγορίας. Πρέπει
 δὲ καὶ νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ κόμης οὗτος δὲν
 ἦτο ἐκ τῶν ἀκαταδέκτων ἐκείνων γερόντων, αἰ-
 τινες κατ' οὐδένα τρόπον στέργοντες νὰ ἀμολα-
 γήσωσιν ὅτι ἀνέγνωσαν τὰ προϊόντα τῆς νεαρῆς

Μούσης, λέγουσιν εἰς πάντα νέον ὑποψήριον : «Κύριε, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας μου δὲν ἀνα-
»γινώσκουσι πλέον νέα βιβλία, ἀλλὰ φυλλομε-
»τροῦσι τὰ παλαιά.» Ἄπ' ἐναντίας ἀντί ν' ἀπο-
φάνεται οὕτως, ἔσπευδε ν' ἀναγνώσῃ πᾶν τὸ ἄ-
ξιον ἀναγνώσεως, χρειᾶς δὲ τυχοῦσης ἡδύνατο
καὶ ν' ἀπαγγεῖλῃ οὐχὶ ὀλίγους τῶν καλλίστων
στίχων τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτὸν ποιητοῦ τῆς
νεολαίας καὶ τῶν γυναικῶν. Ἡ μετὰ αὐτῶν
συνεννόησις ὑπῆρξεν ὡς ἐκ τούτου ἐγκάρδιος καὶ
ταχεῖα, μετ' ὀλίγων δὲ ὁ κόμης Σαιντωλὲρ ἔ-
λεγε τῷ Ἀλφρέδῳ Μυσσέ, «Ἄγωμεν νὰ ἴδωμεν
τὸν κηπὸν μου.»

Ὁ κῆπος ἦτο λαμπρὸς, καίτοι τὸ κτήμα εἶ-
χεν ἀκρωτηριασθῆ ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως· ἀλ-
λά τοῦτο δὲν ἐμπόδιζε τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην
ν' ἀποφαινεται περὶ αὐτῆς μετὰ σεβασμοῦ, ὁ-
μολογῶν ὅτι αὕτη ἐκολόβωσε μὲν τὸ κτήμά
του, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου συνέτριψε τὸν ζυγὸν τριά-
κοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἄλλως τε δὲ ὁ
φιλόσοφος δὲν χρῆζει ἀπεράντων δρυμόνων, λει-
θαδίων καὶ ἀγρῶν, ἀλλὰ μόνον δένδρου, ἱκανοῦ
νὰ σκιασῇ αὐτὸν τε καὶ τὰ τέκνα του. Καὶ οὗτοι
μὲν οὕτω διελέγοντο συμπεριπατοῦντες, ὁ δὲ
σκῦλος, εὐρὸν δρόσον ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ μαλα-
κὸν τὸ προσκεφάλαιόν του, ἔμενον ἐκεῖ ἀναπαυό-
μενος· ἐν μικαριότητι καὶ εὐτυχίᾳ.

Ἐν τούτοις ἤγγιζεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὀλόκλη-
ρις ἡ οἰκογένεια συνείθιζε νὰ συνέρχεται ἐν τῇ
αἰθούσῃ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο κυριακῆ, καὶ πάν-
τες οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάρου ἐφόρουσαν κατ' ἀρ-
χιεὶκὴν συνήθειαν ἑορτάσιμα ἐνδύματα, ἐπὶ τῷ
μόνῳ σκοπῷ νὰ παρασταθῶσιν εὐπροσωπότεροι
εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀλλήλων.
Ἡ τοιαύτη φιλαρέσκεια ἦτο ὅλως οἰκογενειακῆ
καὶ ἀθώα. Ἡ γυνὴ ἐπεθύμει ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν
σύζυγον, ὁ ἔγγονος νὰ δείξῃ τὰ στολιδία αὐτοῦ
εἰς τὴν μάμην καὶ ἡ μήτηρ ν' ἀκούσῃ παρὰ
τῶν τέκνων ὅτι πρέπουσιν αὐτῇ τῆς λευκῆς κό-
μης τῆς αἰ πικναὶ πλεξιίδες.

Οὕτω λοιπὸν ἄρασα ἡ οἰκογένεια ἦτο συνη-
θροισμένη περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἐν τῇ αἰθούσῃ,
ὅτε εἰσελθὼν ὁ οἰκογενειάρχης παρουσίασε τὸν
ξένον εἰς τὰ στηρίγματα ἐκεῖνα τῶν γηρατειῶν
του. Περιττὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ ἔρ-
γα τοῦ ποιητοῦ ἦσαν ἐκεῖ γνωστά. Πάντες εἶ-
χον ἀναγνώσει «Τὸ τέκνον τοῦ Ἰθ' αἰῶτος»,
τινὲς δὲ ἔσως τῶν νεωτέρων καὶ τὴν «Ναμου-
νάρ.»

Ἄελπίζω ὅτι θέλετε συγκαθίσει μεθ' ἡμῶν
εἰς τὸ γεῦμα», εἶπεν ὁ ἔνδοξος γέρον εἰς τὸν
νέον αὐτοῦ ξένον.

Ἄλλ' ἅμα ἤχησεν ἡ λέξις γεῦμα, ὁ ἀκολου-
θῆσας τὸν ποιητὴν βυπαρὸς σκῦλος, ὅστις ἐκ
πάντων τῶν ὀνομάτων τοῦ λεξικοῦ μόνον ἐκεῖνο
ἐγνώριζεν, ὠρθῶσε τὰ ὦτα, ἔσεισε τὴν οὐρὰν καὶ
ἀφίσας τὸ βυπωθὲν ὑπ' αὐτοῦ προσκεφάλαιον

ἤλθε νὰ κομψευθῇ καὶ νὰ θωπεύσῃ τὸν φιλόξε-
νον οἰκοδεσπότην. Ὁ δὲ καλὸς ἄνθρωπος, νομί-
σας ὅτι τὸ ἄσχημον ἐκεῖνο ζῶον ἀνῆκε τῷ ποιη-
τῇ, ἀντεθώπευσεν αὐτὸ ἑλαφρῶς, ὑπερνεκίῃσας
τὴν ἀηδίαν καὶ λέγων καθ' ἑαυτὸν, «Ἡ ἀλή-
»θεια εἶναι ὅτι οἱ κύριοι ποιηταὶ δὲν ἐκλέγουσι
»καλῶς τοὺς συντρόφους των.» Ἄλλὰ καὶ ὁ
Μυσσέ εὗρισκεν οὐκ ὀλίγον ἀντιφάσκοντα πρὸς
τὴν ἀριστοκρατικὴν εὐπρέπειαν τῆς οἰκίας τὸν
ἄπλουτον ἐκεῖνον μανδρόσκυλον.

Ἐν τούτοις ὑπῆρέτης ἐν μεγάλῃ στολῇ προ-
σῆλθεν ἀναγγέλλων τῇ κυρίᾳ κομήσῃ ὅτι ἦτο
ἔτοιμον τὸ γεῦμα, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα λαβούσα
τὸν βραχίονα τοῦ ξένου μετέβη εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον μετὰ πάσης τῆς δημηγύρεως, ἣν ἠκολούθη-
σε καὶ ὁ σκῦλος μετὰ τινος ἐν ἀρχῇ δισταγ-
μοῦ, προερχομένου ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν λα-
κτισμάτων, δι' ὧν εἶχε πάντοτε ἐκδιωχθῆ ἀπὸ
παντός ἐστιατορίου. Ἄλλὰ νικήσας μετ' οὐ πολ-
λὸν τὴν συστολὴν ἐκείνην, συνώδευσε τοὺς δαι-
τυμόνας, οἵτινες ἀπὸ τοῦ πρεσβύτου μέχρι τοῦ
παιδίου ἦσαν οὕτω φιλόξενοι καὶ καλῶς ἀνατε-
θραμμένοι, ὥστε δὲν ἀπέδειξαν τὴν ἐλαχίστην
δυσκρέσειαν οὐδὲ κἄν ἀπορίαν κατὰ τοῦ αὐθά-
δους ἐκείνου δαιτυμόνος. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ὑπῆρέ-
ται, μιμούμενοι τοὺς κύριους των, ὑπεκρίνοντο ὅ-
τι δὲν ἔβλεπον τὸ ἄχαρι, ἀνάχαρτον, βορβορῶ-
δες καὶ λεπρὸν ἐκεῖνο ζῶον, τὸ ἔχον ἐσχιζόμενα
τὰ ὦτα, λημῶντας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διχο-
τομημένους τοὺς ῥόθιννας, δι' ὧν διεφάνοντο οἱ
κίτρινοι καὶ ἀμβλυθέντες αὐτοῦ ἰδόντες. Ἄλλ'
ἡ εὐπροσηγορία τοῦ οἰκοδεσπότη ἦτο τοσαύ-
τη, ὥστε φιλοφρόνως φερόμενος καὶ πρὸς αὐτὸ
τὸ ἐμποιοῦντα εἰς πάντας ἀηδίαν ζῶον, διέταξε
νὰ παρατεθῆ αὐτῷ φαγητόν. Ὁ τετράπους δαι-
τυμὸν οὐδέποτε εἶχε παρευρεθῆ εἰς τοιαύτην εὐω-
χίαν, ἴσως δὲ καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν εἶχε φάγει
ὥστε κατεβρόχθιζε τὰ παρατιθέμενα ἀστραπι-
δόν. Ἄλλ' οὐδ' εἰς τοῦτο ἠρέσθη ἐπὶ πολὺ
βλέπων ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ ῥάβδοι διὰ τὴν
ράχιν του, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας περιποιήσεις καὶ
προσφορὰι φαγώσιμων, ἐνόησε πιθανῶς ὅτι λάθος
τι συνέβαινε ἐξ οὗ ἔπρεπε νὰ ὠφεληθῆ. Ἐκ τῆς
σκέψεως ταύτης ἐνθαρρυνόμενος ἤρχισε νὰ φέρε-
ται ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὡς στρατὸς ἐν χώρᾳ κα-
τακτηθείσῃ. Ἐτρίβετο εἰς τὰ γόνανα τῆς γραικῆς
προμήτορος, ἥτις ἔρριπτε μετὰ φρίκης εἰς τὸ
χαλινὸν στόμα του τὴν πέτερυγα ὀρνιθίου, ἣν ἡ-
τοιμάζετο νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ ἰδικόν της· ἐ-
γυγίζετο πρὸς τὸ παιδίον, ἀρπάζων ἀπ' αὐτοῦ
τὰ καλλίτερα τεμάχια, καὶ τὸ καλῶς ἀνατε-
θραμμένον παιδάριον ὑπέμενε τὴν ἀρπαγὴν ἀ-
γογγύστως. Ἐν ἐνὶ λόγῳ οὔτε ἡσυχία οὔτε ἀ-
σφάλεια ὑπῆρχε διὰ κἀνέναν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ
ἐκεῖνῳ, ὅπου πάντοτε ἐπεκράτει ἡ εὐγενὴς ἐκεῖ-
νη εὐπροσηγορία, οἱ ἡσυχιοὶ διάλογοι καὶ ἡ ἐ-
διάζουσα εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκογενεῖας πατριαρ-

κική φαιδρότης. Μόνος ὁ θδελυρὴς παράσιτος ἐδέσποζεν ἐκεῖ ὡς ἤρως τοῦ συμποσίου, ἔτρωγε τὸν ἄρτον καὶ κατέπινε τὸ κρέας, ὑλακτῶν καὶ ὠρῶμενος δόσκις τεμάχιόν τι ἐξήγειρε τὴν ἀκέρεστον ἀδελφικήν του. Καθ' ἣν δὲ στείγην ἐκοιμήθη ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου τοῦ χρυσαίον καὶ εὐώδης ψιτῶν, ὀσμῆσας ὁ σκύλος ἤρπαξεν αὐτὸ καὶ ὑπῆγε νὰ τὸ φάγῃ ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἐνῶ ὁ οἰκοδεσπότης ἔλεγε μετ' ἑλαφροῦ τινος στεναγμοῦ, «Ὁ σκύλος οὗτος ἔχει τῶ ὄντι καλὴν ὄρεξιν.»

Περὶ τὸν εἶναι, νομίζω, νὰ εἶπω ἂν ἡδυνήθη ἢ ὄχι νὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὸ γεῦμα ἢ φαιδρόνισα καθ' ἑκάστην τὴν ἐστίασιν ἀθώα καὶ εὐθυμὸς οἰκογενειακὴ συνδιάλεξις, καὶ κατὰ πόσον ἐτάραξαν τὸν μεταξὺ τοῦ διακεκριμένου ἱστορικοῦ καὶ τοῦ νέου ποιητοῦ διάλογον αἱ ὑλακαὶ τοῦ θηρίου. Ἐκαστος ἠτένιζε πρὸς τὸν γείτονά του χωρὶς οὐδὲ λόγον ν' ἀνταλλάσσει. Ἡ φρίκη ἦτο μεγάλη, ἀλλ' ἡ ἀπορία ἔτι μεγαλύτερα· τοιοῦτον κατηρὲς συμπόσιον οὐδεὶς ἐνθυμῆτο ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ῥοβεσπιέρου καὶ τῆς τρομοκρατίας.

Ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ φιλόξενος οἰκογένεια, ὁ σκύλος ἠκολούθησε καὶ πάλιν. Καλῶς εὐωχηθεῖς, ἦτο πύχριστημένος καὶ εὐθυμότερος· τοσοῦτον ἤματιστα εὐθυμὸς καὶ εὐχρηστικότερος, ὥστε πρὸς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς του ἔκρινεν εὐλόγον ν' ἀνατρέψῃ πορφυροῦν δίσκου, πολυτίμον ἐνθύμημα δωρηθῆν ὑπ' αὐτῆς τῆς δουκίσσης τῆς Μαινῆς. Φλυζάνια, ζαχαροθήκη καὶ τρυβλία ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς. Ἐνῶ δὲ ἡ πολυπαθὴς αὐτῆ οἰκογένεια συνέλεγε τὰ πολυτίμα συντρίμματα, ὁ θριαμβεύων σκύλος, ἰδὼν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου γυναικεῖον ἐπαινωφόριον ἐκ τριχάπτου, ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐξῆπλώθη καὶ τέλος ἀνεπαύθη.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπικραδειαγμάτιστος μακροθυμία, μεθ' ἧς οἱ καλοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἠείχοντο νὰ γίνωνται θύματα τοιοῦτου ζώου, διήνοιζεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀρθακμοὺς τοῦ Μυσέ. Ἐνοήσας ὅτι ἐνομιζέτο κύριος τοῦ ἀποτροπαίου ἐκείνου τετραπόδου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ χαμαὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. «Κύριε, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ, καὶ ὑμεῖς, Κυρία μου, μάθετε ὅτι πρῶτην φοράν βλέπω τὸ βυρπαρὸν τοῦτο ζῶον. ... Ἐνόμιζα ὅτι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.»

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο πάντων τὰ στήθη ἀνέπνευσαν ὡς ἐλαφρωθέντα ἀπὸ τῆς πίεσεως ἐφιάλτου.

«Τῶ ὄντι, κ. Μυσέ, ὁ σκύλος οὗτος δὲν εἶναι ἰδικός σας!» προεῖπεν ὁ κ. Σαιντωλέρ μετὰ χαριστάτου μειδιάματος, καὶ εὐθὺς ἐνευσεν εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον ν' ἀποδιώξῃ τὸν βορβορώδη παράσιτον. Ἡ δικταγὴ ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν μετ' ἀπεριγράπτου ὄντως προθυμίας. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος ἀρπυνισθεὶς αἰφνιδίως ἐ-

θεώρει τοὺς περιῦσταμένους μετ' ἀνεκκαλήτου ἀπορίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ διατὶ μετὰ τόσας φιλοφρονήσεις ἐφέροντο ἤδη πρὸς αὐτὸν οὕτως ἀποτόμως. Ἄμυ ὅμως ἐπέστη ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ, ἐξῆλθεν ἀπαθῶς ὡς οἱ ὁμοιοὶ του ἀναίσχυντοι παράσιτοι, οἵτινες διωκόμενοι μετὰ τὸν κερὰς, παρηγοροῦνται διὰ τῆς σκέψεως ὅτι ἡδύναντο καὶ πρὸ τοῦ γεύματος νὰ διωχθῶσι.

Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ὀχληροῦ ἐκείνου ξένου, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν καθημερινὴν τροχίαν. Τὸ πνεῦμα, ἡ χάρις, ἡ φαιδρότης, οἱ εὐθυμοὶ διάλογοι ἐπεκράτησαν καὶ πάλιν ἐν τῇ αἴθουσῃ, ἐνῶ τὸ μειδιάμα καὶ ὁ γέλως διέστελλον τὰ χεῖλη τῶν χαριτοβούτων κορασιδῶν καὶ τῶν εὐθύμων παιδιῶν. Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ ἡδυνήθη τότε ν' ἀνεύρῃ καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὸ ἀκτινοδόλον πνεῦμά του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ὁ κ. Σαιντωλέρ ἔλεγε τοῖς περιῦσταμένοις: «Ὁ κ. Μυσέ ἔκαμε πολλὸ καλὰ νὰ μὴν ἦναι ὁ κύριος τοῦ βρωμεροῦ ἐκείνου σκύλου. Ἄν τὸ ζῶον ἐκεῖνο ἦτο ἰδικόν του, ὅσον μέγας ποιητὴς καὶ ἂν ἦναι, τὴν ὑψήρον μου κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε λάβει.» Μετ' ὀλίγον δὲ προσέθεσε μειδιῶν· «Ἐκ τοιούτων ἐξαρτᾶται περιστάσεων ἡ ἀπονομή τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἔδρας.»

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ὁ Ἄλφρεδὸς Μυσέ ἀνεύρε τὸν πλάνητα σκύλον, θωπεύοντα βυρπαρὸν ἐπαίτην. Τὸ ἀίσχρὸν ζῶον ὠσφραίνετο ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον τῆς πήρας τοῦ ψωμοζήτου, ἀφοῦ ἔφαγε τόσα καλὰ πράγματα ἐξ ἀριστοκρατικῆς τραπέζης.

P.

Εἰς τὸ Χιρκί-σερίφ-ὀδᾶκι, μίαν τῶν αἰθουσῶν τῶν ἐνδοτέρων τοῦ Σουλτανικοῦ παλατίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐναπόκειται τὰ ἱερὰ τῶν Ὁθωμανῶν κειμήλια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἐπέχει τὸ πῶνον τὸ ἐπαινωφόριον (Χιρκάκι) τοῦ Μωάμεθ, τὸ ὁποῖον Σουλτάν-Μεχμέδ ὁ Γ' εἶπεν ἐνδοθὴ κατὰ τὴν κρισιωτέραν στιγμήν τῆς ἐν Κερεζετζή τῆς Οὐγγαρίας μάχης, καὶ τὸ ὁποῖον περιτολυμάτων εἰς ἀργυρᾶν θήκην. Ἐν τῇ αἴθουσῃ ταύτῃ φυλάττονται ἐπίσης τὸ τῶνον καὶ ἡ σπάθη τοῦ Προφήτου ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης, αἱ βουφαῖται τοῦ Ὁμάρ καὶ τοῦ Ὀσμάν καὶ ἄλλων συντρόφων τοῦ Προφήτου, τὸ σπρίον τοῦ Ὁμάρ, καὶ ἄλλα κειμήλια. Μετὰ τὸν Χιρκάν τὸν πρῶτον ἐπέχει τὸ πῶνον τῆς τοῦ Προφήτου σημαίας, τὸ Σατζάκ-ὀσ-σερίφ. Ἐπειδὴ δὲ λόγος γίνεται κατ' αὐτὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης σημαίας, δημοσιεύονται λεπτομερῆ καὶ περίεργα περιγραφῆν αὐτῆς, ἐρασιζόμενοι αὐτὴν ἐκ τοῦ πολυτίμου συγγράμματός τοῦ κ. Σ. Δ. Βυζαντίου ἢ Κωνσταντινουπόλεως.

Σ. τ. Δ.

Η ΙΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ ἱερὰ τοῦ Προφήτου σημαία, τὸ Σατζάκ-ὀσ-σερίφ, τὸ τελεσηματικὸν τοῦτο παλλάδιον τοῦ ὀθωμανικοῦ μεγαλείου, διατηρεῖται ἐντὸς πολυτίμου θήκης, πρὸς κατασκευὴν ἢ ἀνανέωσιν τῆς ὁποίας Σουλτάν-Μεχμέδ ὁ Α' ἔδωκεν 78, 000 δραχμὰς ἀργύρου, καὶ περιτυλίσσεται, ὡς

38